

— Нищо, нищо, отговорилъ овчарътъ. Искамъ да зная само — на колко си години.

— Защо ти трѣбва на колко съмъ години? разсърдилъ се вълкътъ.

— Не се сърди, кумчо вълчо! Твоето предложение е много хубаво, само че ти го правишъ много късно, когато ти сж изпочупени вече зжбитѣ и ти не държатъ краката. Ако го бѣше направилъ на младини, ние наистина щѣхме да бждемъ всѣкога добри приятели,

II

Вълкътъ си отишелъ сърдитъ и почналъ отново да мисли, какъ да си намѣри храна. Спомнилъ си, че на единъ овчаръ, който живѣялъ доста надалеко, били измрѣли всички кучета. Отишелъ при него и му казалъ:

— Овчарьо, азъ се скарахъ съ моитѣ братя въ гората тѣй много, че никога вече нѣма да се върна и сдобря съ тѣхъ. Ти знаешъ какви пакости сж ти направили тѣ до сега. Но ако ме вземешъ да ти служа, вмѣсто твоитѣ измрѣли кучета, азъ ти обещавамъ, че ще ти пазя стадото и никога то нѣма да пострада отъ вълци.

— Ти ще пазишъ стадото ми отъ твоитѣ братя! засмѣлъ се овчарътъ.

— Разбира се, ще го пазя, потвърдилъ вълкътъ.

— Това не е лошо. Но, ако азъ те взема, то кажи ми, — кой ще пази моето бедно стадо отъ тебе? Да вземешъ разбойникъ въ кжщата си, та да те пази отъ други разбойници, — това где се е чуло и видѣло! завършилъ овчарътъ.

— Щомъ не ми вѣрвашъ, до виждане, казалъ вълкътъ и си отишелъ.

III

Ала гладътъ почналъ да го мъчи още повече. И той решилъ да отиде при трети овчаръ и да му заложи нѣщо, само да се нахрани.

— Овчарьо, казалъ вълкътъ, безъ забикалки Харесва ли ти моята кожа?